

mogućnosti određene situacijom. Razumevanje kao moći-bití uvek je jedno moći-bití određeno situaciono. Tubitak nalazi sebe bačenim u svet, i to uvek u konkretnu situaciju - mogućnosti koje su konkretne, određene, koje se pokazuju kao granice, kao fakticitet tubitka. Pojedinačne mogućnosti su date datošću mogućnosti same, data celinom razumevanja, a odluka je moguća prethodećim razumevanjem kao onim moći-bití.

Gadamer o predrasudnom karakteru razumevanja.

U početnom poglavlju koje eksplicitno preuzima izgradnju hermeneutičkog iskustva, pod naslovom *Uzdizanje povesnosti razumevanja u hermeneutički princip*, Gadamer kaže:

“Hajdeger je ulazio u problematiku istorijske hermeneutike i kritike samo da bi odatle, u ontološkoj namjeri, razvio predstrukturu razumijevanja. Mi ćemo pitanju prići s obratne strane, odn., pitaćemo kako je hermeneutika, jednom oslobođena ontoloških zapreka pojma objektiviteta nauke, bila u stanju da opravda povijesnost razumijevanja... mi ćemo smjeti da pitamo za konsekvence koje Hajdegerovo principijelno izvođenje kružne strukture razumijevanja iz vremenitosti tubitka ima za duhovno naučnu hermeneutiku.”

Na taj način se Hajdegerova radikalizacija hermeneutike pokazuje kao fundament, nešto što je prethodno zadobijeno, što je uslov mogućnosti izgradnje Gadamerove filozofske hermeneutike, gde hermeneutika nije prosto samo veština tumačenja, već podrazumeva samu strukturu čovekovog bitka-u-svetu. Za Gadamera, kao i za Hajdegera, razumevanje je ontološki osnovan način ljudskog bića, i ni u kom smislu “delatnost” subjektivnosti. Hermeneutički krug mora biti mišljen dinamički – on je uvek “događaj”, ali ovaj “događaj” ne može se odrediti kao postajanje svesnim nečega kao objekta. Gadamerova misao se ovde u